

for trekvart år siden, da vi diskuterede det her, på et tidspunkt, hvor der for alvor kunne gøres noget ved det. For på det tidspunkt kostede det i hvert fald regeringen nogen anstrengelse at vække en generel interesse for at komme videre med takststyring i sundhedsvæsenet, herunder altså at skabe den organisatoriske forudsætning for, at vi overhovedet kan begynde at arbejde med incitamenter.

Nu forstår jeg så, at oppositionen i mellemtiden er nået til den erkendelse, at vi slet ikke er gået vidt nok. Det vil jeg sige at vi da gerne vil diskutere. Det vil vi da gerne diskutere. Jeg bilder mig ikke ind, at vi med den model, vi har lagt frem her, har fundet de vises sten, har lavet en model, der holder, til solen brænder ud. Det bilder jeg mig ikke ind. Jeg bilder mig ind, at vi har givet det bedste bud på det, der er en balance, nemlig på den ene side at have en tilstrækkelig økonomisk tilskyndelse i den enkelte kommune til at tænke offensivt med hensyn til forebyggelse, til at få ældreomsorgen integreret med det, der sker på sygehusene, til at få sin hjemme-sygeplejeordning op at køre etc., og – det er så balancepunktet – at sørge for, at incitamentet ikke bliver så tungt for den enkelte person, at det giver næring til en af de myter, som fru Line Barfod bl.a. har muntret sig med fra tid til anden at sætte i omløb, nemlig at kommunerne, når de får en økonomisk tilskyndelse til at undgå indlæggelser, så nærmest med vold og magt vil forhindre patienterne i at komme på sygehuset.

Det er sådan set den balance, vi har fundet her. Jeg tror, at vi har fundet en fornem balance. Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at det her vil have en spontan effekt ude omkring i kommunerne, for det står jo ikke alene. Det er en kombination af, at der nu kommer en hård økonomisk tilskyndelse i form af de 10 kr. ud af hver 100 kr., som kommunerne skal betale, at det bliver obligatorisk at lave sundhedsaftaler mellem kommunen og regionen, og at det nu bliver et ved lovgivning tillagt ansvar for kommunerne at arbejde med hele det her område. Det er de tre ting i kombination, der skal bringe den her sag frem.

Men jeg vil gerne gøre hr. Kristian Thulesen Dahls ord til mine og sige, at hvis man kan komme op med andre modeller, hvor det her element fylder mere eller har en anden profil, og hvis det er det, der skal til, for at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre kan støtte op om lovforslaget her, så er vi meget lydhøre. Så vil vi meget gerne gå i dialog.

Så trækker fru Line Barfod her til sidst spørgsmålet om Hovedstadens Udviklingsråd og H:S frem. Nu kan jeg helt for egen regning sige, at ingen af de to er blomster, der er groet i min have. Det er sådan set netop den tidligere regering, der har taget ansvaret for begge de her konstruktioner. Det parti, jeg selv tilhører, har i øvrigt forholdt sig kritisk til begge projekter, og det er præcis erfaringerne fra de to konstruktioner, vi nu drager en lære af ved at foreslå fem stærke regioner med direkte folkevalgt ledelse. Så man kan sige, at vi sådan set tager nogle af de gode erfaringer fra H:S, og jeg synes, at man i bakspejlets ulidelige klare lys godt her må indrømme, at vi ikke var med i H:S-konstruktionen i sin tid.

Kl. 19.05

Men H:S-konstruktionen har på mange måder været en succes præcis i forhold til de ting, man ellers sætter spørgsmålstegn ved om vil virke her, nemlig sådan noget med at overholde budgetterne, og at sørge for, at der er et tilstrækkeligt udviklingspres; der har H:S på mange måder været en succes. Og det er jo sådan set det bedste fra den model, vi nu trækker ind og renser for alle de skønhedsfejl, som den tidligere regering fødte H:S-konstruktionen med, nemlig det demokratiske underskud.

Så vi har lært af H:S, vi har lært af Hovedstadens Udviklingsråd, og det er derfor også sådan, at vi nu samlet set kan lægge to lovforslag frem her, hvor vi altså dels nedlægger amtskommunerne – dermed har jeg så også adresseret alle de spørgsmål, der har været omkring kommunalfuldmagten m.m., for det ligger jo ligesom i sagens natur, at når der ikke er amtskommuner, er vi også på en helt anden legal platform – dels opretter fem stærke regioner koncentreret omkring tre væsentlige opgaver, nemlig at gøre et godt dansk sundhedsvæsen endnu bedre, at skabe en paraply for det, man kunne kalde regional udvikling, men vel at mærke i et partnerskab med erhvervsliv og kommuner, og endelig i dialog med kommunerne at påtage sig den opgave at tage over driftsmæssigt dér, hvor den enkelte kommune ikke er stærk nok i sig selv.

Det er jo det, lovforslaget tager sigte på, og det er det, der understøttes med denne finansieringsmodel, som ikke kan sammenlignes med noget andet. Jeg hørte, at New Zealand var fremme i debatten. Jeg tror ikke, at man kan finde en model præcis som den, vi introducerer her.